

เรื่อง “เมื่อฉันติดเชื้อCOVID 19”

นางสาวณัฏฐมล น่านาร รหัสบุคคล 004761

หอผู้ป่วยพิเศษศูนย์การแพทย์สิริกิติ์ 9/2

จากสถานการณ์การระบาดของ โควิด19ที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและกระจายเป็นวงกว้าง หลาย ๆอาชีพที่ต้องลดการทำงานลง หรือบางคนตกงาน แต่บุคลากรทางการแพทย์ ยังคงต้องทำหน้าที่ท่ามกลางความหวาดกลัวการติดเชื้อ ความเหน็ดเหนื่อยจากการทำงาน ที่เพิ่มขึ้น แต่ทุกคนก็ยังยินดีที่จะทำหน้าที่ของตัวเองต่อไป

ในวันหนึ่งดิฉันก็ตรวจพบเชื้อโควิด ในใจกังวลไปมากมายว่า ติดจากไหน อาการจะรุนแรงไหม มีใครจะเสี่ยงต่อจากดิฉันบ้าง ที่ทำงานจะว่าอย่างไร พ่อแม่จะเป็นห่วงแค่ไหน พร้อมกันนั้นก็ต้องเตรียมตัวเข้ารับการรักษา ช่วงเวลาอันฉุกเฉินและสับสนได้ผ่านไปอย่างรวดเร็ว ดิฉันเข้ารับรักษาตัวใน Hospitel เจ้าหน้าที่แจ้งว่าจัดดิฉันให้พักคู่กับ ผู้ติดเชื้อรายหนึ่งจากชุมชนใกล้เคียง ๆ ก่อนเข้าที่พัก เจ้าหน้าที่พยาบาลบอกว่า “ฝากดูแลคุณป้าด้วยนะค่ะ คุณป้ามาจากชุมชนค่ะ มาคนเดียวสามีกักตัวที่บ้าน ” ดิฉันรู้สึกกังวลเล็กน้อยว่าจะอยู่ได้อย่างสบายใจได้แค่ไหนตั้งสติกว่าวัน แล้วก็จะกระเป๋ากลับขึ้นห้องพักไป

เมื่อเข้าพัก ป้าเอ่ยทักทายพร้อมบอกว่า “ ป้าฝากตัวด้วยนะหนู ป้าไม่ค่อยรู้เรื่องอะไรเลย มาคนเดียว คนอื่น ๆ ในครอบครัว ติดเชื้อแต่ไปอยู่โรงพยาบาลสนามบ้าง กักตัวที่บ้านบ้าง แต่ป้าโชคได้มาตรวจที่รามาเลยได้มาอยู่ที่นี่” ดิฉันแอบโล่งใจที่ดูอาการเราทั้งคู่ ไม่ได้หนักหนาอะไร ป้าก็ดูเป็นกันเอง วันแรกผ่านไปอย่างรวดเร็ว พร้อมกิจกรรมที่ต้อง เข้ากลุ่มไลน์ของผู้ป่วยและทีมผู้รักษา การวัด สัญญาณชีพและรายงานตามเวลา รสชาติอาหารที่ยากจะบรรยาย เราทั้งคู่มีไข้ต่ำ ๆ และมีอาการคัดจมูกร่วมด้วย แต่พอกินยาแล้ว อาการต่างๆทุเลาลงพอนอนหลับได้ วันที่สองไข้ลดลง สบายตัวขึ้น คัดจมูกเล็กน้อย โอนาน ๆ ครั้ง แต่สังเกตว่าคุณป้านอนตื่นสาย หมอต้องโทรมาตามว่าให้วัดไข้และรายงานอาการ ดิฉันช่วยพยายาลูกขึ้นมาวัดไข้ด้วยท่าที่อ่อนเพลียมาก ปรากฏว่า มีไข้สูง 39.8 องศา ปากแห้งพูดเสียงแหบพร่า มีไอบ่อยระยะ แต่ค่าออกซิเจนยังปกติ พอวัดไข้เสร็จป้ารับประทานยาลดไข้ แล้วล้มตัวลงนอนอย่างอ่อนเพลีย จนบ่ายยังไม่ลุกมาทานข้าว ดิฉันคิดในใจว่าจะปลุก หรือปล่อยให้นอนพักต่อดี จนได้เวลาวัดไข้ในช่วงบ่าย ป้าไข้ยังสูง 39.9 องศา ตัวร้อนมาก ดิฉันเริ่มกังวลและได้แจ้งหมอถึงอาการของป้า หมอให้กินยาลดไข้ และส่งเอกซเรย์ปอดในช่วงเย็น คุยกับหมอเสร็จ ดิฉันจึงตัดสินใจสวมบทบาทพยาบาลปลุกป้ามาอาบน้ำ กินยาและข้าว ป้าบอกลูกไม่ไหว ไม่ไหว อยากนอนอย่างเดียว ดิฉันเลยจัดการ เช็ดตัวให้ ช่วยเปลี่ยนเสื้อผ้า ซักเครื่องที่มุ้ง ๆ ให้ต้ม แล้วให้กินยาลดไข้แล้วให้นอนพักต่อ ผลเอกซเรย์ปอดของดิฉันปกติดี ไม่ต้องกิน ยาฟาวิพิราเวียร์ แต่ป้ามีอาการติดเชื้อลงปอดระดับสาม หมอจึงเริ่มยาฟาวิพิราเวียร์คืนนั้นเลย หลังได้ยารวันแรก ป้ายังคงมีไข้สูง เหนื่อยเล็กน้อย แต่ออกซิเจนไม่ลดมาก ดิฉันจึงช่วยดูแลเช็ดตัวให้อีกสองสามครั้ง ในช่วงกลางคืนป้าไอบ่อยระยะ ดิฉันต้องนอนอย่างเฝ้าระวัง กลัวป้าจะเหนื่อยหอบในช่วงกลางคืน และต้องปลุกป้ามาวัดไข้ ช่วงเวลาที่สอง ทุกคืน คอยกระตุ้นป้าให้ดื่มน้ำบ่อย ๆ แบ่งยาอมสมุนไพรให้เพื่อให้หอมจะได้ชุ่มคอ ลดอาการไอ ป้าสามารถนอนหลับได้ พอเริ่มวันที่สี่ ไข้ของป้าเริ่มลดลง เริ่มลุกมากินยาและข้าวได้ สามารถออกกำลังกายได้เบา ๆ หน้าตาสดใสขึ้น ดิฉันได้แต่โล่งใจที่เราทั้งสองผ่านช่วงวิกฤตินี้ไปได้ พอลุกได้ป้าได้ขอบคุณดิฉัน อย่างมากที่ช่วยดูแลในช่วงที่มีไข้สูง ป้าเล่าให้ญาติทุกคนที่โทรศัพท์มาสอบถามอาการว่า ป้าอาการหนักนะแต่โชคที่ดีที่ได้พักกับ พยาบาล คอยช่วยเหลือ ทั้งเช็ดตัว ดูแลการ และช่วยรายงานอาการผ่านไลน์กลุ่ม ช่วยเตือนเวลาวัดไข้ เวลาออกกำลังกาย เหมือนได้มานอนโรงพยาบาลเลย ป้าเล่าด้วยน้ำเสียงร่าเริง ดิฉันฟังแล้วได้แต่อมยิ้มดีใจที่ได้ทำประโยชน์เพื่อคนอื่น แม้ในช่วงเวลาที่ดิฉันเองก็เจ็บป่วย

จากการกินข้าวและออกกำลังกายไปพร้อมกันทุกวัน ได้คุยแลกเปลี่ยนเรื่องราวกันบ้าง ทำให้รู้ที่บ้านของป้ามันติดโควิดทุกคน และมีญาติที่เสียชีวิตด้วยโรคนี้ด้วย ป้าบอกโควิดคือมรสุมชีวิตของครอบครัวเลย คงต้องใช้เวลาฟื้นตัวกันสักพัก ขอขอบคุณที่ดิฉันช่วยให้ ป้ารอดพ้นช่วงวิกฤตินี้มาได้ เพราะป้ากลัวตายเหมือนญาติ ดิฉันยิ้มและภูมิใจลึก ๆว่าในโชคร้ายที่ป่วยในครั้งนี้ยังโชคดีได้ทำหน้าที่ พยาบาลช่วยเหลือผู้คนได้แม้เพียงเล็กน้อย ทำให้ดิฉันรู้สึกภูมิใจในวิชาชีพพยาบาลของตนเอง มีพลังใจในการช่วยเหลือผู้อื่นต่อไป ถือว่าได้ทำตามค่านิยมคณะคือได้ช่วยรับผิดชอบสังคมแม้ว่าจะอยู่ในภาวะเจ็บป่วยก็ตาม